

Halvdelen af sin Aarsløn foruden al sin Ekstrafortjeneste, deriblandt Afstaaelsessummerne for et Par smaa Opfindelser, han havde gjort.

Brødrene var forbavsede.

„Det er jo virkelig en betydelig Sum,“ udbrød Departementschefen et Par Gange, først med megen Respekt, derpaa noget betænkelig.

„Ja, det er virkelig en ikke ringe Kapital,“ ytrede Provsten med samme Toneskiftet.

De to Brødre saae paa hinanden.

„Forhaabenlig er han kommen redelig til den.“

„Derom har vi visselig ikke Lov til at tvivle.“

* *

Da Departementschefen var vendt tilbage til København, drev en vis Nysgerrighed ham til personlig at overbringe Frøken Salomon Meddelelsen om den Arv, der var tilfalden hendes Skolehjem.

En Dag gik han ud paa Nørrebro, hvor Frøkenen havde opført sit meget omdisputerede „Børnenes Hus“ midt i Fattigkvarteret. En Portnerske førte ham over en stor Legeplads med Træer og Bænke, og da det viste sig, at Bestyrerinden i Øjeblikket var beskæftiget ved Undervisningen, udtalte han Ønsket om at kunne benytte Ventetiden til at se sig lidt om „paa Etablissementet“.

En Lærerinde kom hen imod ham og tilbød at vise ham rundt.

I den ene Ende af den store Bygning laa en højloftet, lys og festlig Spisesal, hvor den ene Halvdel af Børnene netop fik Mad, mens den anden var paa Skolen. Ved Siden af var der et Par Systuer, hvor Børnene — baade Drengene og Pi-